

SVĚDECTVÍ BÝVALÉHO MUSLIMA

IMPRESUM

Příloha k časopisu Z ráje do ráje 4 2017

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství
Ráj - Juřicová Marcela
Lubenská 630
73911 Frýdlant n. Ostr.

Tel.: 0049 8031-9412291
E-mail: jaromar66@vodafone.de
jaromar66@volny.cz

IČ: 02291959
MK ČR E 15637; ISSN 1801-0059

Layout: Petr Poslušný

SVĚDECTVÍ BÝVALÉHO MUSLIMA

Shahbaz B.

Narodil jsem se do islámské rodiny v Íránu a prožil jsem tam kolem dvanácti let svého života. O křesťanství jsem nevěděl nic, kromě toho, že Ježíš byl jedním z velkých proroků, a udělal mnoho zázraků. Věděl jsem, že i když byl jedním z proroků, nebyl prorokem s velkým P. Prorokem s velkým P byl Mohammed, ve kterého věří všichni muslimové.

Zajímavé je, že když jsem vyrůstal, byl jsem velmi nábožensky založený. Ti, kteří mně znali, včetně mojí rodiny, říkali, že jsem „nejsvatějším“ členem rodiny. Pamatuji si, že mi dávali přezdívku *Haji-boy* (čti Hadžiboj). *Haji* je někdo, kdo se vydal na pouť do Mekky, což je Haj (čti hadž). A tak ti, kteří vykonají tuto pouť a vrátí se zpět, jsou nazýváni *Haji*. Takoví lidé mají téměř „zajištěný vstup do ráje.“

Když mi byly asi čtyři roky, chodíval jsem často na dvůr našeho domu a tam jsem sám přemítal o věčných věcech. Když byl pěkný den, hleděl jsem na oblohu ozářenou sluncem, a když byla obloha zatažená mraky, přemýšlel jsem o tom, kdo je ten Bůh, který všechny tyto věci stvořil. Chtěl jsem Ho poznat. Nevěděl jsem, jestli vypadá stejně jako lidská bytost, nebo jestli je jen nějakou energií, nějakým světlem, či snad vypadá a obléká se jako náboženští učitelé v mešitě. Tato touha po poznání Boha mne nikdy neopustila. Nebyl jsem náboženský fanatik, pouze jsem jako chlapec měl cit pro duchovní věci.

Pamatuji si, že když mi bylo asi sedm let, naše rodina cestovala na sever Íránu ke Kaspickému moři. Moji rodiče tam postavili vilu. Jednou o jarních prázdninách jsme tam jeli. Jednoho večera jsme se tam dívali na americký film. Jmenoval se *The Robe* (Roucho). Ten film byl o vojákově, který si vylosoval Ježíšovo roucho. Většina filmu byla o tomto

vojákovi, ale také tam ukázali Ježíše na kříži. To bylo v mém nejranějším věku to největší povědomí o Kristu, jakého se mi tehdy dostalo. Film byl z produkce Hollywoodu, a nepojednával o Ježíšovi jako o Spasiteli. Pamatuji si, že jsme ten film sledovali s velkým zájmem. Jak říkám, bylo mi asi sedm let a já jsem se do toho filmu zcela vžil. Byla to moje úplně první zkušenost s Ježíšem. Představte si – hollywoodský film, který učí malého muslimského chlapce kdo je Kristus. Je to paradoxní, ale skutečně se to stalo.

Pamatuji si na scénu, kdy kamera ukazuje Ježíšovy probodené nohy. Ježíš právě zemřel na kříži, země se přestala otřásat, a ten voják, který losoval o Kristovo roucho, se obrací k Muži na kříži a říká: „Tento muž zemřel za celý svět.“ Když jsem uslyšel ta slova, udělalo to se mnou něco neuvěřitelného. Ztratil jsem se pro tu chvíli veškeré realitě. Zapomněl jsem na film, na přátele a rodinu, která tam byla se mnou, a byl jsem zcela pohlcen myšlenkou – tento Muž, tento prorok, Ježíš, zemřel za svět? Proč zemřel za celý svět? Neměl jsem ani ponětí, proč to udělal, ale ta myšlenka se mě zcela zmocnila a zdálo se mi, že to je ta nejkrásnější pravda na světě, přestože jsem nevěděl, co to znamená. Jediné, co jsem si uvědomoval, bylo, že zemřel za svět, což Ho v mé mysli učinilo tím nejkrásnějším člověkem, jaký kdy žil na této planetě. Naprosto jsem se do Něho zamiloval.

Vzpomínám si, že jsem zavřel oči a rozjímal o slovech, která jsem právě slyšel. Jeden člověk se vzdal svého života kvůli celému světu. Připadal mi jako zosobnění všeho otcovského. A tohle jednoduché přirovnání mi v pozdějších letech velmi pomohlo.

Toho večera jsem se *nestal* křesťanem. Nebyli tam žádní misionáři nebo evangelisté, kteří by nás vyzvali k následování Krista a mně ani nenapadlo, že bych se mohl stát křesťanem. Život pokračoval dál, já jsem stále byl muslimem, ale zájem o duchovní věci jsem nikdy neztratil.

Jednu věc bych chtěl osvětlit, a to, že jsem ve svém mládí nikdy nepřemýšlel o tom, že bych se někdy stal křesťanem. Taková otázka mne ani nenapadla. Byl jsem přesvědčen, že islám je tou jedinou cestou do nebe. Když jsem se pak skutečně křesťanem stal, nebylo to jen nějaké

nelogické rozhodnutí založené na momentálním nadšení – naprosto ne. Byl to Bůh, kdo mne vzal za límec a řekl: „Následuj mne, věř mému Synu Ježíšovi.“ Za chvíli pochopíte, jak jsem k tomuto rozhodnutí došel.

Když mi bylo kolem jedenácti let, moji rodiče se rozhodli, že budeme žít ve Spojených státech. Přestěhovali jsme se tedy, koupili jsme dům v New Hampshire, a tam jsem také začal chodit do školy. To bylo v roce 1978. Po roce se však rodiče rozhodli, že se vrátíme do Íránu. Celý rok jsme tedy strávili v USA, a moji sourozenci a já jsme se celkem slušně naučili anglicky, ne sice dokonale, ale přesto mnohem lépe a rychleji než kdykoli předtím. Když jsme byli zpět v Íránu, rodiče měli zato, že my děti bychom měly chodit do školy, kde se mluví jen anglicky, abychom se v tomto jazyce zdokonalily. Došli k tomu, že ideální by bylo chodit do americké školy severně od Teheránu.

Pamatuji si, že jednoho rána v srpnu nás matka zavezla k této škole. Můj bratr, sestra a já jsme zůstali v autě a ona šla do školní kanceláře zjistit, jestli by nás přijali. Asi po deseti minutách přišla docela zklamaná, protože škola byla plná do posledního místa, a nemohla nás tedy přijmout. Zeptal jsem se, jestli se vrátíme do nějaké íránské školy. Matka řekla, že jí poradili, že nedaleko je ještě jedna škola, kde vyučování probíhá v angličtině a učitelé tam jsou také rodilí mluvčí. Jeli jsme tedy tam.

Vzpomínám si, že když jsme ke škole přijížděli, uviděl jsem nějaký nápis na bráně do areálu školy (školy v Íránu jsou ohrazeny zdmi). Ten nápis se mi zdál divný. Nikdy jsem nic podobného neviděl: *Adventní škola*. Pomyslel jsem si, „Pro všechno na světě, co to znamená Adventní škola?“

Vešli jsme dovnitř, matka nás všechny zapsala a my jsme se stali součástí školy. Byla to křesťanská škola a lidé, kteří ji vedli, byli velmi milí. Neměli jsme s tím žádný problém. Konečně, většina studentů školy byli stejně muslimové.

Jednou jedna z našich učitelek onemocněla. Celá třída seděla a čekala na ni, ale místo ní však vešel ředitel školy a oznámil nám, že naše učitelka je nemocná. Nařídil, abychom se postavili a následovali ho. Nic jiného nám neřekl. My jsme za ním tedy všichni šli po chodbě a potom dolů po

schodech, až jsme vyšli z budovy na školní dvůr a směřovali přímo do školní modlitebny. Já jsem nikdy v žádné modlitebně nebyl. Modlitebna byla pro křesťany, ne pro nás muslimy. Posadil nás do těch dlouhých řad, kterým říkáme kostelní lavice. Nikdy jsem na něčem takovém neseděl. Vešlo se nás několik na jednu lavici. Pak nám ředitel začal vyprávět o Ježíši Kristu. Hovořil z celého srdce.

Rozhlédl jsem se kolem a viděl jsem, že mnoho mých kamarádů nedává pozor. Ale můj zrak a sluch na něm docela visely. A on nám předával závažné poselství, nám dětem ve věku 10 až 12 let. Slyšeli jsme tehdy své první kázání o Kristu. Po kázání nevyzval nikoho k následování, ale udělalo to na mne velký dojem.

Toho roku vypukla íránská revoluce a celá země byla rozervaná. Stále jsme ještě měli americké vízum, a naši rodiče dospěli k tomu, že Írán přestal být bezpečným místem k životu. Můj otec koupil dům v Kalifornii a my všichni jsme znovu začali nový život ve Spojených státech. Po nějaké době jeden z mých bratrů vážně onemocněl. Byla to duševní nemoc, a tak musel brát nějaké léky, které měly stabilizovat jeho duševní stav. (Stav jeho mysli.) V té době mi bylo sedmnáct a jeho stav byl opravdu vážný. Jednoho dne jsme se všichni snažili přimět ho k tomu, aby si vzal své léky, ale on odmítal. Měl představu, že ho chceme otrávit. Já jsem věděl, že pokud si ty léky nevezme, bude nervózní, a dokonce i agresivní. Věděli jsme to všichni, a proto jsme dělali, co jsme mohli, naléhali jsme, prosili, ale on jakoby nás neslyšel. Po dvou hodinách přemlouvání jsem si začal zoufat. Rozhodl jsem se, že půjdu do jídelny a tam se budu modlit, aby Bůh přesvědčil mého bratra, aby si vzal ty léky. Modlil jsem se asi 15 minut, a nic se nestalo. Modlil jsem se tak, jak se modlí muslimové. Byla to zoufalá situace a já jsem nevěděl, co víc mohu učinit. Zabořil jsem hlavu do dlaní v zoufalé rezignaci a chvíli jsem tak setrval, když v tom mi najednou bleskla hlavou myšlenka: „Modli se k Ježíšovi.“

Nikdy předtím jsem na něco takového ani nepomyslel. Ta myšlenka však byla velmi silná, a moje touha, aby si bratr vzal ty léky, tak mocná, že převážila můj strach modlit se k tomuto proroku Ježíšovi. Nevěděl jsem o Něm víc, než to, co jsem si pamatoval z filmu, který jsem kdysi viděl v mladším věku, a to, co jsem slyšel v kázání ve škole u adventistů, přesto

však jsem cítil, že se k Němu mám modlit. A tak jsem to také udělal. Jen jsem řekl: „Ježíši, prosím, přiměj mého bratra, aby si vzal ty léky.“ Pak jsem se ohlédl přes rameno. Můj bratr se poprvé za celé dvě hodiny postavil a zamířil si to do kuchyně. Já jsem za ním šel po špičkách a sledoval, co udělá. Bratr si otevřel ledničku, vzal si svůj lék, dal si ho do úst a spolkl. Řekl jsem si: „Tohle je ale síla! Jako muslim se modlím patnáct, dvacet minut a nestane se vůbec nic. A pak vyšlu několik neumělých slov k Ježíšovi – a modlitba je okamžitě vyslyšena.“

To se mnou opravdu pohnulo. Přátelé, musím vám říct, že jsem se v té době nerozhodoval mezi Kristem a islámem, ale tyto zkušenosti prostě formovaly celou moji budoucnost. Všechny tyto věci, které se děly kolem mne, mne prostě dovedly k tomu, že jsem Ho nakonec musel následovat. Nebylo jiné východisko.

To bylo moje třetí setkání s Kristem. Ke čtvrtému došlo v následujícím roce, kdy matka vzala mého nemocného bratra a přestěhovala se zpět do Íránu, zatímco já jsem se svými sourozenci zůstal v Kalifornii. Každý z nás si našel nějakou příležitostnou práci, abychom se nějak uživil. Otec v Americe ztratil všechno své bohatství, kterému se kdysi těšil v Íránu. Tehdy byl velmi bohatý. Ale teď neměl nic ani v Íránu, ani v Americe. V té době jsme žili ve dvoupokojovém bytě a neměli jsme téměř žádné peníze, kromě těch, které jsme si vydělali v levných restauracích.

Pamatuji si, že moji přátelé ke mně přišli a ptali se: „Nechceš si s námi dnes večer někam vyjít?“ Řekl jsem: „Proč ne?“ Chtěl bych vám říct, že jsem vyrůstal jako „hodný muslimský chlapec.“ Když jsem chtěl jít ven a matka mi řekla, že mám být doma v jedenáct hodin, tak jsem také v jedenáct přišel. Nijak jsem neodporoval tomu, co ode mne požadovala. Ale teď mi bylo osmnáct let, moje matka nebyla doma, takže jsem souhlasil. Když mi kamarádi řekli, že půjdeme někam ven, nevěděl jsem ještě, že budeme „venku“ celou noc. Myslím, že jsme se vrátili kolem páté nebo šesté hodiny ráno. Po této noci jsem neměl dobrý pocit, protože jsem získal zkušenosti s věcmi, kterých jsem se nikdy předtím ani nedotkl. Nemluvím zde o drogách. Ale všeobecně – byly to věci, které jsem nikdy předtím nedělal. Cítil jsem se provinile. Jen si představte, ten chlapec, kterému všichni říkají *Haji-boy*, ten si klidně stráví někde celou noc. Hryzalo mne svědomí

a nemohl jsem najít klid. Šel jsem si lehnout, ale nemohl jsem usnout – cítil jsem se hrozně pod tíhou hříchů z minulé noci. Začal jsem se modlit a prosit Boha, aby mi odpustil. A také jsem dělal to, co by udělal každý dobrý *Shia* muslim: Začal jsem si působit bolest. Kousal jsem se do ruky mezi palcem a ukazovákem. Pokaždé, když jsem se modlil o odpuštění, jsem se kousal, a to pořádně. Po nějaké době jsem v té části ruky ztratil cit. A tak jsem si začal kousat jazyk. Tak jsem chtěl odčinit svůj hřích. Jazyk jsem měl celý zarudlý a oteklý, ale pocit viny mne neopustil. Prostě jsem neměl pokoj.

Když jsem si to uvědomil, nevěděl jsem, co s tím mám dělat. Přestal jsem si kousat ruku i jazyk a nechal jsem to na Boží milosti. Plakal jsem a prosil jsem o odpuštění v mém rodném jazyce, ne v arabštině, což je pro muslima nezvyklé. Všichni muslimové se modlí své předepsané modlitby v arabštině. Prostě jsem Bohu vylil srdce a řekl jsem Mu: „Odpusť mi, prosím, co jsem udělal.“ Neprosil jsem Ho, aby mi odpustil můj život v hříchu, prosil jsem jen, aby mi byly odpuštěny ty hříchy, kterých jsem se dopustil té kritické noci. I když jsem se o Něm trochu víc dozvěděl z kázání v adventní kapli a z filmu, když mi bylo sedm let, nevěděl jsem, že jsem velkým hříšníkem, a že potřebuji vykoupení skrze Kristovu krev. Modlil jsem se asi tak tři minuty, když jsem si najednou uvědomil, že se mnou v místnosti někdo je. V té chvíli jsem byl doma úplně sám. Bratři byli někde venku a moje sestra byla na návštěvě u své přítelkyně. Ale teď se mnou v ložnici, kde jsem se modlil někdo byl. Zase jsem nevěděl, co mám dělat. Nikoho jsem neviděl, ale atmosféra v místnosti byla naplněná přítomností této nesmírně mocné a milující bytosti. Všechno na ní bylo slavnostní, svaté, silné, milující a krásné. Byla plná lásky. Přestože jsem ji neviděl cítil jsem se naprosto nehodný a přítomnosti této tak svaté bytosti.

Nevydržel jsem to a vyběhl jsem z ložnice. Vběhl jsem do koupelny, nabral jsem do rukou chladnou vodu a vchrstl jsem si ji do tváře. Myslel jsem, že mám halucinace. Ale žádný alkohol jsem předtím nepil – byl jsem naprosto střízlivý. Potom jsem chtěl jít zpět do ložnice, ale ta bytost tam ještě stále byla. Nemohl jsem vstoupit. Bylo to, jako by tam nebylo dost místa pro nás oba. Znovu jsem odešel a po chvíli jsem se vrátil. Tentokrát byla bytost pryč, už tam nebyla.

Najednou jsem si uvědomil, že se něco změnilo – už jsem se necítil vinen. Ten hrozný pocit viny mne opustil. Cítil jsem odpuštění, jistotu. Zase jsem nevěděl, co mám dělat. Nevěděl jsem, kdo ta osoba byla. Ale cítil jsem velikou radost. Kdo myslíte, že to byl? Já věřím, že to byl Ježíš. Jen Ježíš může odpustit hřích. To říká Bible. On přišel, aby mi odpustil hříchy, kterých jsem se dopustil oné noci. Nevěděl jsem ještě, že je třeba se modlit o odpuštění i všech ostatních hříchů v mém životě.

Brzy po této zkušenosti se kolem mne všechno změnilo. Nyní jsem pil z hlubší studnice. Zažil jsem zkušenost, jakou jsem nepoznal nikdy předtím. Pochopil jsem, že všechny mé zkušenosti víry, které jsem kdy prožil, byly velmi mělké. Ve světle této nové zkušenosti neměly vůbec žádný význam. A tak i moje modlitby pozbyly smysl. Modlil jsem se na kolenou s Koránem v rukou, což v islámu nazýváme *salaad*, ale cítil jsem, že moje modlitby nedospějí výš než ke stropu místnosti. Nejenže ty modlitby neměly smysl, ale také pro mě nevykonaly vůbec nic. Začal jsem z toho mít deprese, protože jsem měl pocit, jako by mne Bůh opustil. Dostal jsem se do jámy, ze které není východisko? Proč jsem byl v takové situaci? Jakmile jsem se jednou napil z oné hluboké studnice, ze všech mých předešlých zkušeností se stalo bezcenné smetí. Všechny ty zkušenosti ztratily schopnost mne udržet nad vodou. Proto jsem zoufale hledal řešení nebo cestu z tohoto dilematu.

Obrátil jsem se ke svým křesťanským přátelům. V mešitě by mi v tom stejně nikdo nepomohl. Jenže nikdo z mých křesťanských přátel nebyl příliš duchovně založený. Jejich rodiče chodili do kostela nebo modlitebny, ale oni sami ne. Takže ani ti mi nepomohli. Potřeboval jsem vědět, kde mohu najít pomoc. Týden uplynul a já jsem byl stále v depresi. Potom, následující týden jsme já, moje sestra a oba moji bratři, ztratili práci. Všichni během jednoho týdne! Neměli jsme ani na to, abychom zaplatili nájemné. Během měsíce jsme dostali oznámení, že musíme opustit byt. Najednou z nás byli bezdomovci. Moje sestra se přestěhovala ke své přítelkyni, jejíž rodina byla tak milosrdná, že ji k sobě přijala, můj starší bratr přespával ve svém autě, a můj mladší bratr a já jsme nocovali v autech našich kamarádů, protože jsme neměli svá vlastní. Představte si: nejenže nemám práci a peníze, ale co je ještě důležitější – nemám ani Boha a nevím, kde Ho mám najít. Hledám Ho celým srdcem a celou svou

myslí, celou svou duší, a přesto Ho nemohu najít. Neměl jsem starost o to, že jsem ztratil práci a že nemám peníze, přestože to přidávalo k mým bolestem, ale mým největším přáním bylo, dozvědět se *kde je Bůh*. Nikdo mi nepomohl. Všichni moji muslimští přátelé neměli ani ponětí, jak najít Boha. Chtěli mi pomoci, ale nemohli. Věděli, že jsem začal hledat pomoc u křesťanů. Nějak jsem cítil, že se u nich dá najít cesta, k Bohu.

Jednoho dne jsem byl na návštěvě u přítele, když v tom mi zavolal můj bratr a říká mi: „Shahbazi, potkali jsme se s jedním křesťanským klukem, který nám říká věci, které bys měl slyšet.“ Nezapomeňte, že můj bratr je muslim. A můj druhý bratr, který je taky muslim, mu bere telefon z ruky a také říká: „Opravdu by ses s tím hochem měl setkat, určitě by ti pomohl.“ Já jim tedy říkám: „Řekněte mu, že tam budu zítra.“ A tak jsem stál druhý den před kavárnou na hlavní ulici a čekal, až přijde můj „spasitel.“ Opravdu jsem věřil, že mi pomůže. Ale ještě vám chci říct, že večer před tím, než jsem se s ním setkal, jsem se rozhodl, že jestli mi pomůže, udělám pro něj to největší, co může přítel pro přítele udělat – obrátím ho na islám. To byl můj plán.

Pak přichází vysoký osmnáctiletý mladík, určitě měl kolem 185 cm, a já jsem si říkal: „Je tohle ten anděl, který mne spasí?“ Vypadal tak prostě – měl na sobě obyčejnou košili a modré džíny. Trochu jsem mu vyprávěl o sobě a řekl jsem mu, co mne trápí. On se zřejmě rozhodl, že se mnou nebude mluvit o ničem jiném, než o ukřižovaném Kristu. Vyzdvihoval Krista tak vysoko, že jsem se začal cítit jako bych byl uzavřen v betonové truhle, ve které není žádný otvor, jak z ní vyvážnout. V hlavě jsem měl naprostou tmou. Jak jsme hovořili, kráčeli jsme hlavní ulicí směrem k jihu. A jak jsme tak šli, začal mi otvírat Kristovo evangelium takovým způsobem a tak srozumitelně, jak to nedokázal ani ten kazatel v adventní kapli několik let předtím. Začal vyplňovat mezery, které jsem měl ve svém poznání. A jak mi tak vysvětloval Kristovo dílo, bylo to, jakoby někdo vzal obrovské kladivo a začal rozbíjet tu betonovou truhlu. Nejdříve mi začalo svítat a potom světlo svítalo a šířilo se jako povodeň. Byli jsme asi v polovině cesty, když se zastavil a řekl něco, co nikdy nezapomenu. Nikdy bych si ani ve snu nepředstavil, že by někdo něco takového řekl. Prostě se zeptal: „Chceš odevzdat svůj život Ježíšovi?“ Já jsem znejistěl. Co s touhle otázkou mám udělat? Ježíš mne vysvobodil z té hrozná deprese. Zeptal jsem se

ho, „Co mám udělat?“ On na to odpověděl, „Modli se se mnou.“ Já jsem odvětil: „Chci se s tebou modlit.“ Požádal mne, abych zavřel oči, což jsem udělal. Pak se modlil a já jsem se současně modlil ve svém srdci. Bylo to divné, protože takhle jsem se nikdy před nikým nemodlil. Vždy jsem se modlil jen své islámské modlitby, ale teď to bylo všechno jinak.

Pak jsem otevřel oči a on mi říká: „Blahopřeji ti, od této chvíle jsi křesťan!“ Já jsem řekl: „Opravdu?“ Rozhlédl jsem se kolem sebe, a musím vám přátelé říct, že stromy kolem najednou byly zelenější než kdykoliv před tím, obloha byla modřejší než dříve, dokonce i nepohlední lidé vyhlíželi nádherně. Všechno bylo najednou nádherné! Všechno mělo jiný tvar, jiný vzhled. Byl jsem tak nadšený! Z celého srdce jsem mu poděkoval a běžel jsem domů tak rychle, jak jsem jen mohl. Byl jsem teď jiným člověkem. Doběhl jsem k restauraci, kde seděli moji mladí přátelé, asi šest nebo sedm muslimů, a myslel jsem, že budou také nadšení. Já jim říkám: „Nebudete věřit, co se mi stalo – já jsem se stal křesťanem!“ Nastalo hrobové ticho. Všichni byli šokováni. „Co tím myslíš, že ses stal křesťanem? Ztratil jsi hlavu? Ty nejsi křesťan! Narodil ses jako muslim, o čem to mluvíš?“

Nevěděl jsem, co na to mám říct. Jediné, co jsem mohl odpovědět, bylo, že se ze mne stal křesťan. Zůstali zticha a jeden z nich mi začal kázat, že jsem na nesprávné cestě, a že jsem se zbláznil. Ale nezmohl nic – ani on ani jeho přátelé. Ježíš mne vysvobodil. Jak jsem se mohl odvrátit od někoho, kdo mne vytáhl z povodně, postavil na vlastní nohy a řekl mi, abych Ho následoval. Jak jsem Ho mohl v takové kritické chvíli, kdy jsem čelil životu a smrti, odmítnout? Toho, který je Vykupitelem a dárce života pro celý svět? Já jsem Ho až do té doby neznal – byl jsem slepý, ale teď se mi otevřely oči. Byl jsem mrtvý, ale teď jsem ožil. I kdyby se celý svět obrátil proti mně, nikdy bych se od Ježíše neodvrátil!

Měl jsem takovou radost a byl jsem vděčný z celého srdce! Zůstal jsem jen tiše stát a neřekl jsem ani slovo. Po krátké době nám Bůh požehnal, a nastěhovali jsme se do nového bytu v kalifornském Oaklandu, kde jsme mohli zase všichni čtyři bydlet.

Jednou jsme měli doma našeho muslimského přítele. Bylo to asi tři týdny poté, co jsem se stal křesťanem. Můj život teď byl úplně jiný. Byl jsem

zamilovaný do Krista. Křesťané mi dali Bibli, já ji četl a všechno v ní jsem chápal doslovně. Četl jsem proroctví o sedmihlavých šelmách s deseti rohy. Představoval jsem si, že jednou všechny tyto šelmy spatřím a uvidím také kobylky a všechna ta ostatní Boží stvoření. Nechápal jsem, že to jsou symboly. Víte, ten mladík, který mi představil Krista, byl baptista. Od té chvíle jsem ho však už nikdy neviděl. Nikdo si se mnou nesesl a nedával mi biblické hodiny. Učil jsem se sám.

A tak ten muslimský přítel seděl s mými bratry a mojí sestrou v jídelně. Já jsem byl v obývacím pokoji. Viděl jsem je a oni viděli mne. Byl jsem tak naplněný láskou ke Kristu a toužil jsem se s mou rodinou a s tímto přítelem podělit o toto štěstí, aby se i oni mohli stát křesťany. Ten přítel, jehož jméno bylo Ali, se mi začal posmívat: „Shahbazi, ty jsi ztratil hlavu. Zbláznil ses. Co se to s tebou stalo? Neumíš mluvit o ničem jiném, než o křesťanství.“ A pak začal užívat silnější a silnější výrazy. Obviňování začalo nabírat hlubší a hlubší rozměr, moji sourozenci se k němu připojili, a najednou začali být agresivní. Můj bratr mne vzal za límec, zvedl mne a znovu řekl, že jsem se zbláznil, a pak mnou mrštil o stěnu. Moje sestra tam stála a s hněvem mne pozorovala. Stále si pamatuji její rozezlenou tvář. Nic jsem nemohl dělat, jen jsem na ně hleděl a přál si, aby poznali Krista tak, jak Ho teď znám já.

Potom odešli a já jsem plakal se zlomeným srdcem. Ti, kteří mně vždy prokazovali lásku, mne teď zavrhli. Zavřel jsem se v ložnici a plakal jsem jako malé dítě. Modlil jsem se, aby mi Bůh pomohl a ukázal jim, jak se mýlí. Řekl jsem Mu, že se jen snažím pomoci a předat jim poselství, které mi dal. Oni se mi venku pořád ještě posmívali. Vyšel jsem ze své ložnice a zavřel se v koupelně, protože to byla jediná místnost se zámekem. Zamkl jsem se a zůstal jsem tam jen proto, abych nemusel poslouchat ten výsměch. Opřel jsem se lokty o umyvadlo a v té chvíli na mě spočinula ruka, která jakoby pronikla až do mojí duše. Cítil jsem to od hlavy až po prsty na nohou. A v té chvíli se veškerý smutek, strádání, každá bolest, kterou jsem kdy v životě pocítil, to všechno se v okamžiku zvedlo z mých ramen, a na jejich místě se usadila velká láska, radost a takový pokoj, jaký jsem nikdy předtím nepocítil.

Začal jsem plakat ještě víc než předtím. Nebyl jsem v žádném transu, vůbec ne. Měl jsem naprostou vládu nad sebou. Přesně tak, jak si Kristus přeje abychom ji měli – vládu nad svou vlastní bytostí. Ale přesto jsem cítil nevypravitelnou radost. Radost, jejímž zdrojem je nebe. Vyšel jsem z koupelny a sotva jsem popadal dech. Sestra se mne zeptala, co se mi stalo. Já jsem však nemohl mluvit. Nemohl jsem mluvit až do příštího dne. Lehl jsem si a té noci se mi krásně spalo. Když jsem se ráno probudil, zase jsem mohl mluvit. Ne, že by mi před tím byla vzata schopnost mluvit. To ne. Ale nacházel jsem se v tak slavnostním povznesení, že jsem prostě nemohl nic říct.

Nezačal jsem chodit do žádného sboru, ačkoliv jsem chtěl. Nevěděl jsem kam. Budete se divit, ale moje sestra, která byla skalní muslimkou, chodila s chlapcem, který byl křesťan. A nejen to, jeho otec byl pastorem sboru, do kterého chodili. Byl to letniční sbor. Církev Boží svatosti. Zeptal se mne, jestli bych nechtěl jít do jeho sboru. Odpověděl jsem mu, že půjdu rád, protože jsem nevěděl, kde mám hledat křesťanský sbor. A tak jsem s nimi šel. V té době jsem nevěděl, že existuje tolik denominací. Myslel jsem, že všichni křesťané věří stejně. Uprostřed kázání najednou všichni přítomní začali tančit. Poskakovali, tleskali a provolávali hallelujah. Viděl jsem, že pastor začal mít nějaký problém s mluvením. Myslel jsem, že má nějakou vadu řeči. Později jsem se dověděl, že hovořil jazyky. Neměl jsem ani zdání, co říká. Všichni ostatní vykřikovali a celé to bylo velmi hlučné. Myslel jsem, že to patří ke křesťanství. Nevěděl jsem, co mám dělat, a tak jsem tam zůstal.

Pamatuji si, že jednu neděli ke mně přišel pastor a říká mi: „Shahbazi, všiml jsem si, že nemluvíš jazyky.“ Já říkám: „Jazyky? Co tím myslíš?“ On mi vysvětlil, co to je a pak řekl: „Jestli nemluvíš jazyky, Shahbazi, je to jasné znamení, že nemáš Ducha svatého a jestli nemáš Ducha svatého, nemůžeš jít to nebe.“ Opravdu? Začal jsem být nervózní. Zeptal jsem se ho, co mám dělat. Odpověděl, že se musím modlit. Pak řekl: „My se za tebe budeme modlit, abys dostal křest Duchem svatým.“ Já jsem tedy prosil Boha, aby mne pokřtil Duchem svatým.

Šel jsem domů a modlil jsem se každý den celý měsíc a každou neděli jsem šel do jeho kanceláře a řekl jsem mu, že se se mnou nic neděje.

Nato mi pastor říká: „Neboj se, budeme pokračovat v modlitbách a ono to přijde.“ Po třech týdnech ho to začalo otravovat. Říká mi: „Shahbazi, jsi vůbec pokřtěný?“ Říkám, „Ne.“ On na to: „V tom je ten problém! Než dostaneš křest Duchem svatým, musíš být pokřtěný vodou. Za dva týdny tě pokřtíme.“

Po dvou týdnech jsem byl připraven ke křtu. Se mnou měla být pokřtěná ještě jedna mladá žena. Jí bylo jednadvacet, mě devatenáct. Ona šla první a já jsem ji pozoroval. Ona totiž také předtím nikdy nemluvila jazyky. Vešla do vody, a co se stalo potom, říkám vám pravdu, když vyšla z vody... Ale dovolte mi, než budu pokračovat, abych vám řekl, že nikoho z bratří a sester v onom letničním sboru neodsuzuji. Jsou to milující lidé. Byli ke mně opravdu laskaví. To, co vám říkám, jsou jen fakta. Když vyšla z vody, nastala jedna velká exploze. Začala bez přestání křičet, potom jejich pěvecká skupina začala zpívat, hudba začala hrát, všichni přítomní vyskakovali, vykřikovali hallelujah, starší sboru poskakoval kolem celé místnosti. Potom se posadil a nastalo ticho.

„Shahbazi, teď je řada na tobě.“ Vykročil jsem k baptisteriu a vstoupil do vody. Ta byla studená jako led. Nezapomeňte, že pocházím ze Středního východu. Nemám studenou vodu příliš v oblibě. Voda byla tak studená, že ještě předtím, než mne ponořil, jsem už poskakoval. Pastor mne ponořil do té ledové vody a zase mne postavil na nohy. Můžete hádat, co se stalo. Absolutně nic. Hudební skupina byla připravená, zpěváci byli připravení, celý sbor byl připravený. Nestalo se nic. „Shahbazi, běž se posadit.“ Vyzval mě pastor. Jsem si jistý, že si mysleli, že jsem spáchal neodpustitelný hřích, protože všechno, co pro mne udělali, selhalo. Když jsem se převlékl, posadil jsem se do první lavice a přemýšlel jsem: „Co se to se mnou děje? Nemohu popřít svou zkušenost. Nemohu popřít, že mne Ježíš až doposud vedl. Nemám o tom ani nejmenší pochybnost. Ale proč tedy nejsem tam, kde mám být?“ Zatímco všichni ostatní zpívali, přemýšlel jsem o tom všem a najednou mi přišla na mysl otázka: „Kde je Boží církev?“ A v té chvíli mou mysl, jako světlo projela myšlenka: „Shahbazi, ty nejsi v Boží církvi ostatků. Nejsi v *mé* církvi.“

Znovu říkám (zdůrazňuji), aby tady každý jasně pochopil, že nikoho nesoudím. Mám za to, že tam jsou lidé, kteří patří Bohu. Možná, že tam

jsou i takoví, kteří jsou tam jen proto, aby někde byli, ale věřím, že tam jsou i ti, kteří chtějí ctít Boha, a to, co se tam učí a co dělají, je to jediné, co znají. Neznají nic hlubšího. Já vím, že většina církve ostatků je ještě ve světě a v jiných církvích a náboženstvích. Bůh je teprve vyvede. Budou to ti opravdoví bratři a sestry. Ale jak říkám, Bůh mi řekl, že nejsem v pravé církvi.

A protože mi ten pastor řekl, abych se modlil o Ducha, modlím se o Ducha svatého, a ten mi říká, abych se modlil o pravou církev. Na to se teď začaly soustřeďovat všechny moje modlitby. „Kde je Tvoje církev pro poslední dobu? Ty jsi vždy měl svůj lid v každé době a působil jsi skrze něj. Měl jsi Izrael, reformátory, skrze které jsi působil atd. Takže teď tady musí být nějaké hnutí posledních dnů, skrze které působíš nyní. Ale kde ti lidé jsou? Je tu taková spousta církví! Jak poznám, která je ta Tvoje? Jestli mám kbelík vody a všechny její molekuly jsou různé církve, která je ta Tvoje? Všechny vypadají stejně!“

A tak jsem se každodenně modlil celý měsíc a zápasil jsem s Bohem. Mezitím jsem chodil do toho letničního sboru, protože jsem nevěděl, kam jít, jinam bych měl jít. Jednu neděli pastor oznámil, že přišel někdo, kdo má křesťanské knihy. Otočil jsem se a viděl jsem vysokého, štíhlého, skromně vyhlížejícího muže, černocho ve velmi prostém oděvu, přicházejícího dopředu. Slavnostně položil svůj kufřík, otevřel ho a začal ukazovat ty nádherné vázané knihy s ilustracemi. Toužil jsem ty knihy získat, ale neměl jsem žádné peníze. Potom shromážděným řekl, že se rád setká se všemi mimo modlitebnu ohledně knih, které má na prodej. Normálně, bych ani toho člověka neobtěžoval, ale Duch mi řekl: „Jdi a promluv si s ním.“ A tak jsem na něho čekal venku, zatímco shromáždění mělo svou bohoslužbu.

Když jsem k němu přišel, řekl mi, „Bratře, já se jmenuji Scott, jak se jmenuješ ty?“ Říkám mu: „Já sem Shahbaz.“ On na to: „Můžu tě požádat o tvou adresu a navštívit tě?“ Cítil jsem, že mu musím odpovědět kladně a tak říkám: „Samozřejmě.“ Žádnou knihu jsem si však nemohl koupit.

O několik dnů později zvonil telefon kolem deváté hodiny večer. Byl to Scott a říká mi: „Já vím, že už je pozdě. Bylo by ještě možné, abych k tobě

přišel v tuhle hodinu?“ Řekl jsem: „Samozřejmě, přijď.“ Když dorazil, bylo už po deváté. A řeknu vám, že jakmile vstoupil do domu, najednou nám začal nepřetržitě zvonit telefon. A to do té míry, že jsem s ním nemohl mluvit dvě nebo tři minuty bez přerušení. Stále jsem musel odbíhat k telefonu. Nakonec jsem musel zavolat svoji sestru a požádat ji, aby zůstala sedět u telefonu a řekla všem lidem, kteří mne volají, že dnes večer nemám čas. Scott na to řekl, abych se tím netrápil: „Tohle se mi stává velmi často. Ten starý ďábel si nepřeje, abych s tebou mluvil.“ Pak jsme seděli u stolu a on otevřel jednu nádhernou knihu...

Víte, já často myslím na to, jak mne Bůh vedl (Shahbaz v této chvíli potlačuje slzy, hlas se mu láme)... On je prostě úžasný, že *mne* hledal a našel (Shahbaz se znovu odmlčuje)... Scott otevřel jednu z těch nádherných knih. Cítil, že mi má říct jen jednu věc: „Víš, že sedmý den, sobota, je sabat našeho Boha?“ Já jsem nikdy nic takového neslyšel. Říkám mu: „Co tím myslíš? Sobota je sabat? Co je to sabat?“ Neměl jsem ani ponětí, co to znamená sabat. „Slovo sabat znamená odpočinek. Sobota je dnem odpočinku a byla vybrána Bohem v zahradě Eden už před tím, než člověk padl do hříchu. Je to den, kdy si máme připomínat stvoření světa, a je to taky den, kdy se máme scházet a uctívat Ho jako Jeho lid, jako Kristovo tělo, vysvětloval Scott.“ Řekl jsem mu, že jsem nic takového nikdy neslyšel. Změnil jsem už pátek za neděli a teď mám měnit neděli za sobotu? Ale znovu jsem cítil moc Ducha, jak ke mně promlouvá: „Poslechni toho muže.“ Duch ke mně nemluvil nahlas, ale skrze zvláštní vjem. Scott se pak zeptal: „Šel bys se mnou v sobotu do modlitebny?“ Já jsem souhlasil.

Vešli jsme do jeho modlitebny a první, čeho jsem si všiml, bylo velebné ticho. Mohl jsem se zaposlouchat do kázání. Nehrála tam žádná řvavá hudba. Byla krásná, ale ne hlasitá. Byla to hudba, při které jsem mohl duchovně rozjímat. Uprostřed těchto lidí mne naplnila radost.

Ale pak jsem si uvědomil, že musím jít zpátky do toho kostela, kde světili neděli. Musel jsem tam jít. Večer toho dne, kdy ke mně přišel ten adventní kolportér, jsem hovořil s Bohem a řekl jsem Mu: „Možná, že mi ukazuješ, že adventisté sedmého dne jsou Tvoji církví, ale já teď v tuto chvíli nechci dělat žádné rozhodnutí, dokud nebudu mít naprosto jasno. Nechci udělat stejnou chybu jako předtím. Potřebuji Tvé vedení.“

V neděli jsem tedy šel do toho nedělního sboru a říkám pastorovi: „Včera jsem byl ve sboru adventistů sedmého dne.“ On na to: „Cože? Kdo ti řekl, abys šel do sboru adventistů?“ Já mu říkám, „Ten člověk s těmi knihami.“ „To byl adventista!?“ Já říkám: „Vy jste to nevěděli?“ Pastor na to: „On nám nic takového neřekl!“ „Tak proč jste se ho nezeptali?“ Ten pastor a jeho lidé byli nemocní z toho, že to byl adventista a oni o tom nevěděli. Pak mi řekli: „Oni jsou z ďábla! Nepslochej je. Ty nepotřebuješ světit sobotu – svět' neděli. Ježíš v neděli vstal z mrtvých, a to je důvod proč světíme neděli. Nezabývej se myšlenkami na zákaz jedení vepřového. Klidně ho jez.“

Víte, já jsem byl muslim a nikdy jsem nejedl vepřové. A tihle lidé mi najednou říkají, že vepřové mohou jíst. Adventisté však říkají, že Bible zapovídá požívání vepřového. V knize Leviticus (3Mojžíšova) stojí, že vepřové nemáme jíst. Prasata se po Kristově smrti nestala čistými zvířaty. Bůh neučinil nad prasaty zázrak, aby se z nich najednou stala čistá zvířata. Prasata jsou nečistá zvířata. Když Kristus řekl Izraelcům, aby nejedli maso prasat, nebylo na tom nic tajemného. Prostě to je nečisté zvíře, bylo to tak v minulosti a je to tak i dnes.

A tak jsem asi tři týdny chodil do obou sborů. Pak sbor adventistu navštívil evangelista jménem Byron Spears. Je to muž, kterému je téměř sto let. Tento bratr má Bibli od 1Mojžíšovy až do Zjevení zaznamenanou ve své paměti. Celou Bibli zná nazpaměť. Cituje všechny pasáže zpaměti. Přišel na dva týdny a jeden večer zašel ke mně domů a vyjasnil mi všechny otázky, které jsem mu položil.

Ten večer jsem klekl na kolena a řekl jsem Pánu: „Ty jsi mi pravdu ukázal dvakrát, jednou skrze kolportéra Scotta a podruhé skrze tohoto evangelistu. Zkušenosti, kterými procházím, svědčí o tom, že Církev adventistů sedmého dne je Tvoje církev posledních dnů, církev ostatků, kterou jsi povolal k životu, aby kázala světu poslední poselství. Jestli je to opravdu tak, ukaž mi to dnes, tento večer. Dej mi vidění nebo sen, a já Tě budu následovat.“

Přátelé, dovolte mi, abych vám něco řekl. Osmdesát procent muslimů, kteří se dnes obracejí ke Kristu, se stávají křesťany na podkladě snů

a vidění dříve, než se setkají s křesťanským misionářem. Bible je v islámských zemích zakázána. Jak je má Bůh oslovit? Sesílá jim anděly, Jeho posly. Já jsem to předtím nevěděl, ale Bůh jim opravdu sesílá sny a vidění, a muslimové těmto snům a viděním věří.

A tak jsem Bohu řekl: „Potvrd’ mi to dnes večer, vyjasni mi to, a já Ti budu navždycky sloužit jako adventista sedmého dne a jako adventista sedmého dne také zemřu. Toho večera jsem šel spát a měl jsem sen. V tom snu jsem viděl sobotu, která byla mnohem jasnější než ostatní dny týdne. Stál jsem před modlitebnou, kterou jsem začal navštěvovat, a díval jsem se, jak je postavená a na cihly, jak byly kladeny jedna na druhou. Zkoumal jsem celou tu stavbu velmi podrobně. Obešel jsem tak celou budovu. Pak se otevřel vchod a vyšli krásní lidé, kteří zářili, vzali mne za ruce a něžně mne uvedli dovnitř, všechno mi ukázali a pak mě zavedli do jedné místnosti, ve které byl stůl, na němž ležely dva zlaté předměty. Ale ty předměty byly živé. Jeden byl větší a druhý menší. Žena, která stála nejbližší, mi začala vysvětlovat symboliku těchto zlatých objektů. Představovaly Starý a Nový zákon, Bibli a knihy Ducha prorocství. A pak se ta žena ke mně obrátila, podívala se mi do očí, a řekla (a na to nikdy nezapomenu): „Víš o tom, že všichni ti, kteří přijali Krista, a kteří jsou skrze Něho zachráněni, jsou duchovní Izrael?“ Něco takového jsem nikdy neslyšel. Pouhého půl roku před tím jsem ještě byl muslimem. Kdybyste mi něco takového řekli tehdy, asi bych se vás zeptal, o čem to mluvíte. A teď mi tahle žena říká, že já sám jsem součástí duchovního Izraele.

Dva měsíce po tomto snu mi můj učitel Bible řekl, že jsem součástí duchovního Izraele, a já jsem to už věděl, protože mi to nezjevil člověk, ale sám Bůh. Řekl jsem mu na to: „Tohle já už vím.“ Potom mi tuto skutečnost vysvětlil podrobněji, než mi bylo ukázáno ve snu. Ve snu to byl jen jednoduchý Boží výrok, můj učitel mi pak vysvětlil, co všechno to znamená. Ten sen však ještě pokračoval a já jsem uviděl další scénu a další místnost, ve které bratr Spears seděl na pohovce se svou manželkou, a na klíně mu leželo čerstvě narozené dítě. Bratr pozvedl to nemluvně k mé tváři, a já jsem viděl, že je zavínuto do plenek, zářilo a usmívalo se. Bylo to něco jako symbol znovuzrození. Pak jsem viděl sebe, jak stojím na počátku cesty, která byla naprosto přímá – nebyla na ní ani jediná zatáčka.

Cesta nebyla vydlážděná, a já jsem si v tu chvíli uvědomil, že moje cesta právě začala, a že po ní musím jít dál.

A v tomto okamžiku jsem se probudil. Byl jsem naplněn nesmírnou radostí a chválil jsem Boha za to, co pro mne udělal. Zvolal jsem: „Děkuji, Pane, děkuji, já zůstanu adventistou a budu Ti sloužit jako adventista!“ Přátelé, po osmadvacetiletém studiu Bible dnes vím zcela přesně, že Bůh ustanovil svou sobotu dávno před pádem člověka. Věděl jsem to i na počátku, ale ne tak jasně jako teď. V zahradě Eden ustanovil Bůh dvě nádherné věci; manželství a sobotu. Pokud bude člověk existovat, bude existovat také manželství. A pokud bude existovat Bůh, bude existovat také sobota. Ta nebude nikdy zrušená. Kristus nám říká, že v nebi se nebude nikdo ženit a vdávat, ale u Izaiáše v kapitole 66 čteme, že vykoupení budou světit sobotu. Sobota nikdy nezanikne. Bůh se nemění a také nemění, co jednou řekne.

Zažíval jsem nesmírnou radost. A potom všichni členové mojí rodiny začali mít sny. Přišel jejich čas. Teď, když jsem našel Jeho církev, začal Bůh hovořit k mojí rodině. Nejdříve měla sen moje sestra. Bůh jí řekl: „Jestli chceš být v nebi, musíš udělat totéž, co udělal Shahbaz.“ Můj mladší bratr byl další, kdo měl sen. Potom přišel na řadu můj starší bratr. Vzpomínáte si na mého bratra, který mne popadl za límec a praštil se mnou o stěnu? Právě ten bratr absolvoval školu ve *Weimaru* a stal se kazatelem adventistů sedmého dne. Nepracuje jako pastor, ale jako biblický pracovník. Má však stejné vzdělání jako pastor. Moje sestra, která na mne byla tak rozlíčená, je pokřtěná a má svůj vlastní rozhlasový program propagující zdravotní reformu tady ve Spojených státech. Můj starší bratr je také pokřtěný a nedávno mi řekl, že se cele odevzdal Kristu. A přátelé, i můj otec před svou smrtí přijal Krista. Teď odpočívá v Pánu. Přijal Pána ve svém věku 75 let takovým způsobem, že ve svých posledních dnech, kdy zápasil s rakovinou, neznal nic jiného než Ježíše, a to toho ukřižovaného. Zemřel s Kristovou láskou v srdci.

Řeknu vám, že Bůh mezi muslimy a lidmi celého světa mocně pracuje. Muslimové jsou velmi vzácní lidé. Bůh je miluje stejně, jako všechny ostatní. Spasení hříšníků je Božím dílem a spasí i nás, jestliže neochabneme. Chci, abyste správně pochopili, že moje obrácení nebylo důsledkem nějakých

emocí. Bylo výsledkem vedení Duchem Božím a Jeho působením na moje srdce. A já jsem se rozhodl následovat Ho po zbytek svého života.

Vzdejme Mu chválu v modlitbě.

Náš nebeský Otče, požehnej nás teď, když se budeme rozcházet. Děkujeme Ti za vedení v našich životech. Prosím Tě jen, aby každý, kdo slyší slova tohoto svědectví, pochopil Kristovu lásku a Jeho volání. V Jeho svatém jménu,

Amen.

Překlad z angličtiny: *Pra del Torno Publishing*

Příloha Z ráje do ráje 4/2017